

1 | HEDEN

Waar ben ik mee bezig? vraag ik me herhaaldelijk af terwijl ik toekijk hoe mijn papieren nauwkeurig geanalyseerd worden door de douane van Denpasar Airport. Ik friemel aan de rits van mijn tas en wiebel zenuwachtig met mijn been. *Waar ben ik mee bezig?* Mijn hart bonkt in mijn keel terwijl zweetdruppels langs mijn nek lopen. *Waar ben ik mee bezig?* Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan dat ik in het vliegtuig ben gestapt. Ergens hoop ik dat het land Indonesië me hier niet wil hebben en me per direct terugstuurt naar Nederland.

Het lijkt een eeuwigheid voordat de man mijn papieren heeft gecontroleerd. Met gefronste wenkbrauwen scannen zijn ogen mijn gezicht en vergelijkt hij me met de vrouw op de pasfoto in het paspoort. Vanaf de buitenkant lijken we dan wel identiek, toch zijn we twee heel verschillende mensen. De vrouw op de foto genoot volop van het leven, terwijl ik er juist van wegren.

Ik draai mijn nek en hoor het kraken. Wat duurt dit lang. Eindelijk zet de man een stempel in mijn paspoort, wat mijn aankomst in Indonesië extra benadrukt.

'Fleur Bosman, welkom op Bali,' zegt de man in uniform.

Ik neem het paspoort met een trillende hand aan, lach vriendelijk en maak dat ik wegkom. Na meer dan achttien uur vliegen kan ik het nog steeds niet bevatten. Ik ben eindelijk aangekomen in Indonesië. Een prachtig land met een rijke cultuur, gastvrije bevolking en natuurlijk fantastisch eten. Normaliter zou ik staan te popelen om het land te verkennen. Nu ben ik hier zonder plan en met een slecht geweten. Ik hoop dat ik snel alles achter me kan laten en me kan onderdompelen in hetgeen Indonesië mij te bieden heeft.

Met mijn volgepakte koffer loop ik naar buiten, waar ik begroet word door het tropische klimaat, dat als een klamme deken over me heen valt. Ik kijk om me heen en spot diverse eetkraampjes, haastende mensen en taxi's. Overal waar ik kijk staan palmbomen, kleurrijke bloemen en planten, die de omgeving meteen laten voelen als een paradijs. Voor slechts een paar seconden sluit ik mijn ogen en adem ik de geur van Indonesische specerijen en uitlaatgassen in. Mijn zintuigen worden van alle kanten geprikkeld en leiden me lang genoeg af, waardoor ik even volledig in het hier en nu ben. Hoe tegenstrijdig het ook voelt, na een lange tijd, langer dan ik zou willen toegeven, voel ik mijn mondhoeken omhoog krullen. Een glimlach noemen ze dat. Een gezichtsuitdrukking waar ik al enige tijd niet meer bekend mee ben. Wanneer ik mijn ogen weer open, valt mijn blik op mijn trouwring, die schittert door de zonnestralen. Direct valt de glimlach van mijn gezicht. Mijn gedachten dwalen af naar Nederland en naar wat, of beter gezegd, wie ik daar achtergelaten heb. Het feit dat ik in een tropisch paradijs ben ontglipt me door mijn gedachtenstroom, totdat ik terug naar het heden getrokken word door tientallen taxichauffeurs die op me afkomen.

‘Taxi?’ roepen ze één voor één. Alle ogen staan op mij gericht en staren me hoopvol aan.

De drukte overweldigt me, maar ik probeer het niet te laten merken. Met een pruillipje wijs ik de mannen voorzichtig af en ik loop gauw door. In de menigte van chauffeurs zie ik mijn naam op een bordje staan. Met een stevige pas loop ik naar de vrouw toe en glimlach vriendelijk naar haar.

Ze geeft me een hand en begroet me in het Engels met een warm Indonesisch accent. ‘Hi Fleur, welkom. Wat leuk om je te ontmoeten. Mijn naam is Nia. Ik ben je chauffeur.’ Ze neemt meteen mijn koffer aan en rolt deze naar de auto. We stappen het voertuig in waarvan de airco op volle toeren draait. Zodra de gordel vastklikt, rijdt Nia de parkeerplaats af.

Ik slaak een diepe zucht. Eindelijk heb ik het gevoel dat ik kan ontspannen. Ik kijk uit het raam en probeer de nieuwe omgeving in me op te nemen. Ik geef een begin me te realiseren hoe moe ik ben van de vliegreis.

Nia onderbreekt de stilte en kijkt me nieuwsgierig aan via de achteruitkijkspiegel.

‘Waar kom je vandaan?’

Ik kijk op en vertel dat ik uit Nederland kom, uit een stad in het oosten van het land genaamd Nijmegen.

‘Ben je hier op vakantie?’ vraagt ze beleefd met haar ogen gericht op de weg.

Ik lieg wanneer ik haar vertel over mijn geplande vakantie op Bali, want deze trip is allesbehalve gepland. ‘Ja, ik ben van plan om een rondreis over het eiland te maken.’ Terwijl de leugens over mijn lippen glijden, bekijk ik Nia nauwkeurig.

Het is een kleine vrouw met mooi, dik donker haar en een lief, rond gezicht. Door de grote auto waarin ze rijdt, lijkt ze nog kleiner. Ze heeft een warme, hartelijke uitstraling die op de een of andere manier een kalmerende werking op me heeft. Door haar open houding en oprechte interesse voel ik me meteen op mijn gemak bij haar.

Ik richt me weer op het landschap dat voorbijraast. Een landschap dat niet te vergelijken is met de platte weilanden en nette infrastructuur van mijn thuisland. Na een tijdje vallen mijn ogen dicht en voor ik het weet staan we stil.

‘We zijn er,’ zegt Nia.

Met moeite open ik mijn ogen en dwing mezelf om wakker te worden. Nia wijst vooruit en ik volg haar blik richting een smal steegje.

‘Bali Homestay is door deze straat.’

Ik zie het bordje aan de gevel hangen en maak mijn gordel los. Ik bedank Nia voor de plezierige rit, terwijl ik haar het geld overhandig.

‘Veel plezier op Bali. Mocht je nog eens vervoer nodig hebben, bel me gerust.’ Ze overhandigt me een kaartje met haar nummer erop.

Met mijn koffer aan mijn hand loop ik het steegje in naar mijn verblijf. Ik blijf staan voor het gastenverblijf en adem diep in. Mijn organen leggen een knoop in mijn buik en trekken met elke minuut dat ik hier ben strakker. Elke cel in mijn lichaam vertelt me dat ik hier niet hoor te zijn. Ik ben nog geen twee uur in dit land en het voelt nu al als een grote fout. Ik probeer het gevoel letterlijk van me af te schudden en blaas mijn

adem uit. *Niet zo mokken, Fleur. Ontspan.* Ik ben in een prachtig land, een land waar ik grofweg tien jaar geleden ook ben geweest. Het kan niet anders dan dat ik hier ga genieten. Dus waar maak ik me zo druk over?

Om mezelf gerust te stellen, neem ik de omgeving in me op. Het is hier nu 10.00 uur in de ochtend en de zon schijnt al op volle kracht. De bomen waar witte bloemen aan groeien staan prachtig in bloei. Ik pluk een bloem uit de boom en stop hem achter mijn oor. Dit brengt me terug naar mijn eerste avontuur hier. Wat een fantastische reis was dat. Toerend door het land op een scooter. Samen met... Ik haal opnieuw diep adem en slik de tranen weg die achter mijn ogen prikken. Voordat ik weer terug in gedachten zink, bel ik aan bij het verblijf.

Het was een lange reis. Niet alleen de vlucht hiernaartoe, maar het hele jaar was uitputtend. Wat zullen ze nu van me denken? Tom en Rachel zullen mijn bericht inmiddels wel gelezen hebben. Zullen ze begrijpen waarom ik ben vertrokken? De schaamte trekt door mijn lichaam zodra ik me hun reactie inbeeld. Mijn gedachten worden abrupt onderbroken door de vrouw die voor mijn ogen zwaait. Ze houdt haar hoofd schuin en kijkt me vragend aan. Hoe lang zou ze daar al staan? Ze zal vast denken dat ik niet goed bij mijn hoofd ben. Met veel moeite probeer ik mijn loodzware mondhoeken omhoog te tillen, maar ik kan aan haar gezichtsuitdrukking zien dat ik faal. Ze fronst en kijkt me bezorgd aan. Het laatste wat ik wil of verdien is haar bezorgdheid. Ik heb de pijn aan mezelf te danken en niemand hoeft dus medelijden met me te hebben. Ik moet mezelf alleen nog trainen om die pijn niet te tonen. Hopelijk kan deze plek me daarbij helpen en kan ik alles achter me laten.

‘Goedemorgen, welkom in ons thuisverblijf.’ Ze stapt opzij en begeleidt me naar binnen.

We komen uit op een binnentuin met aangrenzende huisjes.

‘Je kunt zo lang blijven als je wilt. Het is momenteel laagseizoen, dus we hebben voldoende ruimte.’ De gastvrouw blijft staan voor mijn verblijf en geeft me de sleutel. ‘Bedankt, dat is erg vriendelijk van u.’ Ik neem de sleutel aan en dwing mezelf te glimlachen.

‘Heb je honger? Wil je een lekker ontbijt? Onze chef kan een omelet voor je maken.’

Vriendelijk sla ik haar aanbod af: ‘Dat is heel aardig, maar ik ben erg moe. Als u het niet erg vindt, pak ik even wat rust.’

De vrouw knikt en laat me alleen achter.

Ik draai me om en bekijk mijn verblijf. Het is een klein, schattig huisje dat straalt dankzij de felle zalmroze kleur en witte houten deuren met uitgesneden bloemen. Een perfect verblijf in dit kleine paradijs. Wanneer ik eenmaal binnen ben, leg ik mijn spullen neer en plof ik op het bed. Ik neem niet eens de moeite om de kamer te inspecteren. Mijn oogleden zijn zwaar. Te zwaar. Mijn lichaam vecht al enige tijd voor rust en nu ik eindelijk in bed lig, geef ik me gewonnen.